

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **FLAME System s.r.o.**, IČO: 26846888
sídlem Dr. Maye 468/3, Mariánské Hory, 709 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti
osoby zúčastněné
na řízení: **Nemocnice Třinec, příspěvková organizace**, IČO: 00534242
sídlem Kaštanová 268, Dolní Lištná, 739 61 Třinec

**o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 6. 2020, sp. zn. ÚOHS-
R0089/2020/VZ, č. j. ÚOHS-19726/2020/323/VVá,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 4. 2020, č. j. ÚOHS-12289/2020/533/LHI (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl zamítnut návrh žalobce na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele – osoby zúčastněné na řízení – při zadávání veřejné zakázky „Modernizace síťových prvků“, zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení zahájeném na základě výzvy k podání nabídek ze dne 28. 11. 2019 (dále jen „veřejná zakázka“). Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, který byl rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č. j. ÚOHS-19726/2020/323/VVá (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle 152 odst. 6 písm. b) a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnut, přičemž prvostupňové rozhodnutí jím bylo potvrzeno.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci předsedovi žalovaného k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil zásadu zákonnosti a legitimního očekávání. Zadavatel požádal žalobce dne 20. 1. 2020 o písemné objasnění informací a údajů uvedených v nabídce dále jen "žádost o objasnění" podle § 46 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“). Na žádost zadavatele žalobce řádně reagoval a požadované informace doložil. Postup zadavatele v žalobci vytvořil legitimní očekávání, že všechny nejasnosti v nabídkách objasňuje postupem podle § 46 ZZVZ. Zásadu transparentnosti podle § 6 ZZVZ porušil zadavatel tím, že v žádosti o objasnění neuvedl veškeré své pochybnosti o nabídce žalobce a vyzval jej pouze k objasnění obchodních názvů a typů zařízení. Odůvodnění postupu zadavatele je nejen nestandardní (jak ho označuje žalovaný), ale rovněž zcela v rozporu se smyslem a účelem § 46 ZZVZ, když smyslem objasnění nabídky je zejména předcházet zbytečným (formalistickým) vyloučením. V důsledku toho zadavatel nesplnil povinnost postupovat s péčí řádného hospodáře, resp. s tzv. zásadami 3E.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dále trvá na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a uvádí, že postup podle § 46 je zcela fakultativní. Tento právní názor je modifikován závěry žalobcem citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2019, č. j. 31 Af 42/2017-162. Závěry tohoto rozsudku však nelze vztáhnout na projednávanou věc, jelikož se v daném případě jednalo o typově podobné nejasnosti. Účastník zadávacího řízení nese zodpovědnost za splnění podmínek účasti a odpovědnost za podanou nabídku (její úplnost a správnost). Žalobce se proto nemůže spoléhat na to, že ho zadavatel bude vyzývat k objasnění či doplnění všech vadných částí nabídky. Postup podle § 46 ZZVZ sice slouží k předcházení formalistickým vyloučením, avšak nedostatky nabídky žalobce nepředstavují pouze formální chyby. Jestliže žalobce podal nabídku, která obsahuje několik vad, nelze přičítat k tíži zadavatele, že se snažil postavit najisto, zda se vady v nabídce opravdu vyskytují. Současně nedošlo vyřazením žalobce ze zadávacího řízení k porušení zásad 3E, nabídka žalobce nesplňovala podmínky zadávací dokumentace, nemohl být tedy vybrán k plnění veřejné zakázky.
4. Žalobce v replice dodává, že nesouhlasí s interpretací rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2019, č. j. 31 Af 42/2017-162, dle které rozsudek vymezuje jakousi „výšeč pochybností“. Žalobce opakovaně zdůrazňuje, že z judikatury vyplývá, že postup podle § 46 ZZVZ může být za jistých okolností obligatorní. I přesto, že je proces zadávání veřejných zakázek procesem vysoce formalizovaným, se zadavatel dopustil přepjatého formalismu. Řídící orgán Integrovaného regionálního operačního programu ve svých rozhodnutích pak dlouhodobě zastává názor, že rezignace na objasnění nejvýhodnější nabídky představuje porušení zásad 3E. Závěrem žalobce

opakuje, že postup zadavatele shledává nejen nestandardním, ale také netransparentním a nezákonným.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předmětem sporu mezi stranami je otázka, zda na základě předchozího postupu vznikla zadavateli povinnost postupovat vůči žalobci podle § 46 ZZVZ a vyzvat ho k doplnění harmonogramu a seznamu členů realizačního týmu.
8. Podle § 6 ZZVZ má zadavatel při postupech podle zákona o zadávání veřejných zakázek dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti, jakož i zásadu rovného zacházení a zákazů diskriminace.
9. Podle § 46 odst. 1 ZZVZ zadavatel může požadovat, aby účastník zadávacího řízení v přiměřené lhůtě objasnil předložené údaje, doklady, vzorky nebo modely nebo doplnil další chybějící údaje, doklady, vzorky nebo modely.
10. Podle § 48 odst. 1 písm. a) ZZVZ může zadavatel vyloučit účastníka zadávacího řízení, pokud údaje, vzorky nebo modely předložené účastníkem řízení nesplňují zadávací podmínky nebo je účastník zadávacího řízení ve stanovené lhůtě nedoloží.
11. Z dikce § 46 odst. 1 je zřejmé, že vyzvání účastníka k odstranění pochybností nebo doplnění chybějících údajů je postupem fakultativním. Uvedené vyplývá zejména z použití slova „*může*“, jež jasně ukazuje, že se jedná o možnost a nikoliv povinnost. Ke stejnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) například v rozsudku ze dne 20. 8. 2015, č. j. 10 As 55/2015-46 (rozsudek se vztahuje k dřívější právní úpravě, jeho závěry však lze s ohledem na shodné užití pojmu „*může*“ vztáhnout i ke stávající právní úpravě; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Současně je také potřeba uvést, že odpovědnost za správnost a úplnost podané nabídky nese v zadávacím řízení účastník. Žalobce se s výše uvedeným právním názorem ztotožňuje, nad jeho rámec však uvádí, že zadavatel svým postupem v zadávacím řízení může způsobit, že se pro něj využití žádosti podle § 46 ZZVZ stane obligatorním. Tyto své závěry žalobce opírá o rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2019, č. j. 31 Af 42/2017-162.
12. V tomto rozsudku řešil soud situaci, kdy zadavatel v průběhu řízení vyzval účastníka k objasnění nejasností týkající se jedné z předložených referencí, načež až ve fázi poskytnutí součinnosti před uzavřením smlouvy konstatoval nesplnění požadavku na prokázání kvalifikace. V tomto případě soud dospěl k závěru, že dodavateli vzniklo legitimní očekávání, že v případě jiných nejasností ohledně předložených referencí bude zadavatelem opět vyzván k jejich objasnění. Krajský soud pro úplnost uvádí, že tento rozsudek byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 29. 4. 2021, č. j. 4 As 144/2019-46. NSS ve zrušujícím rozhodnutí argumentoval primárně tak, že dodavateli nevzniklo legitimní očekávání, jelikož první žádosti o objasnění nejasností vyhověl pouhým odkazem na předchozí čestné prohlášení a na své legitimní očekávání ani od počátku nepoukazoval. NSS tedy nepopřel právní názor krajského soudu, že předchozí postup podle § 46 ZZVZ může v účastníkovi zadávacího řízení vytvořit legitimní očekávání, že bude zadavatel stejným způsobem odstraňovat i jiné pochybnosti. Krajský soud však v uvedeném rozsudku rozhodně nevysslovil

závěr, že jakýkoliv postup může založit legitimní očekávání z toho, že zadavatel bude odstraňovat jakékoliv pochybnosti. V zásadě se lze ztotožnit s názorem žalovaného, že dřívější postup spočívající v odstraňování pochybností a legitimní očekávání v odstraňování dalších pochybností se musí týkat jakési shodné „výseče“, tj. musí jít o pochybnosti téhož druhu. Tento závěr plyne z povahy legitimního očekávání. Legitimní očekávání může založit pouze postup ve skutkově srovnatelných situacích. Pokud se tedy zadavatel rozhodne odstraňovat pochybnosti určitého druhu, může to logicky založit pouze legitimní očekávání, že budou odstraňovány všechny pochybnosti téhož druhu.

13. To potvrzuje i konkrétní skutková situace posuzovaná krajským soudem v citovaném rozsudku. V uvedeném případě se totiž jak nejasnost, která byla odstraňována, tak nejasnosti, které zadavatel neodstraňoval a ve fázi poskytnutí součinnosti před uzavřením smlouvy pak dodavateli vytkl, vztahovaly sice k jiné předložené referenci, typově se však stále jednalo o pochybnosti shodné.
14. V projednávaném případě byly naproti tomu postupem podle § 46 ZZVZ odstraněny pochybnosti o výrobci zařízení, názvu zařízení, označení a druhu licence, kdežto k vyloučení žalobce došlo na základě absence harmonogramu a seznamu členů realizačního týmu. Jedná se sice v obou případech o určité vady nabídky, nicméně kvalitativně zcela rozdílné. Zatímco odstraňovanou vadou byla nejasnost v nabídce, tou vadou, pro kterou byl žalobce vyloučen, byla absence dokladů (příloh). Nejednalo se tedy o pochybnosti téhož druhu.
15. Kromě uvedeného případu ve výše citovaném rozsudku se v judikatuře objevují ještě dvě situace, kdy zadavateli vzniká povinnost postupovat podle § 46 ZZVZ. Zadavatel je povinen objasnit nejasnosti nabídky, pokud jde o takové nejasnosti nabídky, které na první pohled vyvolávají dojem, že se účastník zadávacího řízení v části své nabídky dopustil chyby, tedy nejasnosti již na první pohled zřejmé, lehce popsatelné a pravděpodobně i lehce odstranitelné (podrobněji rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2011, č. j. 62 Af 50/2010-104). Stejně tak musí zadavatel postupovat podle § 46 ZZVZ v situaci, kdy se u účastníka zadávacího řízení objeví stejná nejasnost jako u jiného účastníka, vůči kterému však již zadavatel podle § 46 postupoval (podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2016, č. j. 30 Af 66/2014-40). Skutkový stav projednávaného případu však nelze podřadit pod žádnou z těchto situací.
16. Lze proto učinit dílčí závěr, že žalobci nevzniklo předchozím postupem zadavatele legitimní očekávání, že je žalobcem učiněná nabídka bezchybná, ani že v případě dalších nedostatků nabídky týkajících se absence harmonogramu a seznamu členů realizačního týmu bude žalobce vyzván k jejich odstranění.
17. Odkazoval-li žalobce na zásadu legitimního očekávání vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu, uvádí soud pro úplnost, že toto ustanovení nedopadá na postup zadavatele, neboť ten není v pozici správního orgánu. Spatřoval-li žalobce porušení tohoto ustanovení v postupu žalovaného, měl uvést, v jakých jiných skutkově srovnatelných případech postupoval žalovaný (nikoliv zadavatel) odlišně. Jelikož žalobce na žádné takové případy neodkázal (pokud takovým případem měla být situace posuzovaná Krajským soudem v Brně ve shora citovaném rozsudku č. j. 31 Af 42/2017-162, pak je nutno zopakovat, že se jednalo o případ skutkově odlišný), nelze dospět k závěru, že by žalovaný svým postupem porušil žalobcovo legitimní očekávání.
18. Dále žalobce namítá, že zadavatel postupem v zadávacím řízení porušil zásadu transparentnosti. Toto porušení spatřuje žalobce v tom, že zadavatel věděl ještě před zasláním žádosti podle § 46 ZZVZ, že v nabídce žalobce absentuje harmonogram a seznam členů realizačního týmu, avšak tyto nedostatky v žádosti o objasnění neuvedl.
19. Zásada transparentnosti je uvedena v § 6 ZZVZ a jejím účelem je zajištění toho, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, právně korektním a předvídatelným způsobem za předem jasně a srozumitelně stanovených podmínek. Transparentnost procesu zadávání

veřejných zakázek je nejen podmínkou existence účinné hospodářské soutěže mezi jednotlivými dodavateli v postavení uchazečů, ale také nezbytným předpokladem účelného a efektivního vynakládání veřejných prostředků. Zákon tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Zásada transparentnosti je porušena, pokud jsou v zadavatelském postupu sledovány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 50/2011-72)

20. Krajský soud se s námitkou netransparentnosti postupu zadavatele neztotožnil. Nabídka žalobce obsahovala dvě chyby: tou první byla absence harmonogramu a seznamu členů realizačního týmu, tou druhou byly nejasnosti o výrobci zařízení, názvu zařízení, typu a druhu licence. Z první chyby bylo zcela jasné, že žalobce nesplňuje podmínky podle zadávací dokumentace a zadavatel ho může vyloučit ze zadávacího řízení podle § 48 odst. 1 ZZVZ, nebylo však jasné, zda i druhá z chyb odůvodňuje vyloučení žalobce. Soud proto uznává argumentaci zadavatele, že pomocí postupu podle § 46 ZZVZ chtěl zjistit, zda se žadatelova nabídka rozchází se zadávacími podmínkami také v části týkající se výrobce zařízení, názvu zařízení, typu a druhu licence. Snahu zadavatele opatřit si další informace, aby poté mohl do rozhodnutí o vyloučení žalobce uvést veškeré nedostatky nabídky, pro které k vyloučení ze zadávacího řízení došlo, považuje soud za legitimní. Takový postup zadavatele rozhodně neučinil zadávací řízení méně transparentním, jelikož naopak umožnil zadavateli formulovat důvody rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem, tj. jasněji a tudíž i transparentněji. Ze ZZVZ a zásady transparentnosti navíc nevyplývá povinnost zadavatele, aby seznámil dodavatele s nedostatky, které jeho nabídka obsahuje před tím, než je dodavatel vyloučen ze zadávacího řízení, jak tvrdí žalobce. Soud proto k námitce žalobce nepřihlédl.
21. Žalobce také namítá, že postup zadavatele byl v rozporu s tzv. zásadami 3E, tj. hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti vynaložených prostředků. Toto porušení spatřuje žalobce zejména v tom, že zadavatel rezignoval na vyzvání žalobce k doplnění nabídky, místo toho žalobce z řízení vyloučil, mohl se tak připravit o ekonomicky nejvýhodnější nabídku. Zásady 3E jsou vymezeny v § 2 písm. m), n) a o) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Hospodárností se rozumí vynaložení veřejných prostředků k zajištění stanovených cílů s co nejnižším vynaložením těchto prostředků při dodržení odpovídající kvality plněných úkolů. Efektivností se rozumí takové použití veřejných prostředků, kterým se dosáhne nejvýše možného rozsahu, kvality a přínosu plněných úkolů ve srovnání s objemem prostředků vynaložených na jejich plnění. A nakonec účelností je takové použití veřejných prostředků, které zajistí optimální míru dosažení cílů při plnění stanovených úkolů.
22. Soud souhlasí s tvrzením žalobce, že zásada hospodárnosti je jedním ze základních kamenů právní úpravy regulace zadávání veřejných zakázek. Základním cílem této právní úpravy je především úspora veřejných prostředků, kdy je v soutěži účastníků řízení vybrána ta nejvýhodnější nabídka (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 Afs 3/2011-106). Hospodárnost je však primárně cílem právní úpravy, nikoliv zásadou uplatnitelnou pro samotný průběh zadávacího řízení. Pravidla pro zadávání veřejných zakázek nelze uzpůsobovat požadavku hospodárnosti, neboť by to mohlo vést k popření základních zásad zadávání veřejných zakázek. Naopak zákonodárce zjevně zamýšlel tohoto cíle (hospodárnosti) dosáhnout právě dodržováním zákonem stanovených pravidel a zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Právě tyto zásady a pravidla tvoří nutný předpoklad otevřené hospodářské soutěže, která má vést k hospodárnosti zadávání veřejných zakázek. Porušení či obcházení zákonných pravidel či základních zásad zadávání veřejných zakázek nelze v žádném případě odůvodňovat

snahou o zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky, neboť by tím došlo k porušení nejen textu, ale i účelu zákonné úpravy zadávání veřejných zakázek (srov. též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 6. 2018, č. j. 62 Af 3/2017-243).

23. Na základě těchto východisek nelze souhlasit s argumentací žalobce, že měl být s ohledem na zásadu hospodárnosti zadavatelem vyzván k doplnění nabídky o chybějící harmonogram a seznam členů realizačního týmu. Nelze navíc hodnotit, zda by žalobce v zadávacím řízení uspěl s nejuvhodnější nabídkou, jestliže nesplnil zadávací podmínky. Za této situace totiž nelze jeho nabídku srovnávat s těmi, kdo naopak zadávací podmínky splnili. Pokud by měl zadavatel usilovat o odstranění všech nedostatků žalobcovy nabídky jen proto, že tato nabídka se na první pohled jeví jako nejuvhodnější, došlo by k výraznému zásahu do hospodářské soutěže mezi přímo soutěžícími účastníky zadávacího řízení. Takový postup by byl zjevně neférový vůči těm účastníkům, kteří vynaložili vyšší míru úsilí, aby jejich nabídky byly bezchybné. Jak je přitom z výše uvedeného patrné, požadavku na rovné zacházení nelze ustoupit toliko s odkazem na lepší naplnění zásad 3E. Je také důležité dodat, že by výše uvedený výklad zásadním způsobem vychýlil nastavení odpovědnosti mezi zadavatelem a účastníkem za správnost a úplnost nabídky, která byla zákonodárcem jasně nastavena tak, že ji nese výlučně účastník zadávacího řízení.
24. Nad rámec výše uvedeného žalobce uvádí, že z Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, vydání 1.13, platná od 15. 10. 2019 (dále jen „Obecná pravidla“) Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „IROP“) vyplývá, že zadavateli vznikla faktická povinnost vyzvat k objasnění nebo doplnění účastníka s nejuvhodnější nabídkou.
25. Soud předně poznamenává, že žalobcovy závěry ze žalobcem předložené citace Obecných pravidel nevyplývají. Vyplývá z ní toliko povinnost zadavatele Řídícímu orgánu řádně odůvodnit, že došlo k dodržení zásad 3E, pokud byl vyloučen účastník s nejuvhodnější nabídkou v případě, že zadavatel měl možnost účastníka vyzvat k objasnění nebo doplnění nabídky. Je zřejmé, že nejde o povinnost účastníka vždy vyzvat k objasnění nebo doplnění nabídky. Naopak uvedený text počítá s odlišným postupem zadavatele a klade na něj toliko povinnost svůj postup odůvodnit. Tato povinnost je navíc zadavateli stanovena pro účely zajištění hospodárného nakládání s dotačními prostředky, nikoliv pro účely naplnění požadavku ZZVZ. Tato Obecná pravidla sice mohou být závazná pro příjemce dotací z IROP, ovšem s důsledky výlučně v oblasti nakládání s dotačními prostředky. Nejedná se o pramen práva, který by měl přednost před zákonem, proto nemůže modifikovat pravidla uvedená v ZZVZ.
26. Nakonec žalobce namítá, že je výklad § 46 ZZVZ ze strany zadavatele a žalovaného příliš formalistický a směřuje zcela proti smyslu a účelu tohoto ustanovení, kterým je zejména předcházení formalistickému vyřazování účastníků ze zadávacího řízení. Soud se neztotožnil ani s tímto tvrzením žalobce. Citované ustanovení má pouze umožnit zadavateli, aby nevyločil uchazeče z formálních důvodů. Nelze z něj však dovodit zákaz vyloučit uchazeče z formálních důvodů. Naopak ZZVZ je postaveno na odpovědnosti uchazeče za podání formálně bezchybné nabídky. Jestliže uchazeč své povinnosti nedostojí, nemůže se domáhat fakultativního postupu ze strany zadavatele. Teoreticky by bylo možné označovat postup zadavatele, který nevyužije možnosti odstranit nedostatky, za formalistický, nicméně takový formalismus plně odpovídá zákonným mantinelům. Rozhodně nelze považovat za formalistický samotný výklad § 46 ZZVZ (konstantně zastávaný správními soudy), který stojí na závěru, že postup dle tohoto ustanovení je v diskreci zadavatele. Výjimkou mohou být situace, kdy zadavatel založí legitimní očekávání, že tohoto postupu využije. Takové legitimní očekávání však v daném případě žalobci nemohlo vzniknout.

IV. Shrnutí a náklady řízení

27. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
29. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. října 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu